

Ματίνα Κατσιβέλη

Φοβάμαι μήπως δω κανένα εφιάλτη ότι για ώρες είμαι μαζί με πολλούς άλλους σε μια βάρκα, αφού μου διέλυσαν τη χώρα, το σπίτι, τη ζωή μου, κρατώντας το μωρό μου αγκαλιά, προσπαθώντας να φτάσουμε σε ένα ασφαλές μέρος. Ότι αφού κινδυνέψαμε να πνιγούμε φτάσαμε σε ένα λιμάνι, κουρασμένοι, βρεγμένοι, διψασμένοι, φοβισμένοι και κει κάποιοι που έμοιαζαν με ανθρώπους φώναζαν, έβριζαν, θέλανε να μας πνίξουν, έλεγαν για μια γυναίκα έγκυο δίπλα μου ότι δεν τη γάμησαν αυτοί και στα αρχίδια τους που είναι έγκυος, και γέλαγαν, γέλαγαν σαν δαίμονες και νόμιζα ότι θα μας σκοτώσουν και έσφιγγα το μωρό στην αγκαλιά μου και έτρεμα και αυτοί μας έσπρωχναν πάλι στη θάλασσα και γέλαγαν, γέλαγαν σαν δαίμονες...

Φοβάμαι, όμως, περισσότερο μήπως δω κανένα μεγαλύτερο εφιάλτη, ότι είμαι μια γυναίκα στην ακτή που ουρλιάζω να πνιγούν οι άνθρωποι μέσα στη βάρκα, που γελάω με τις χυδαιολογίες που ακούω, που ουρλιάζω κουνώντας τα χέρια μου με τα μωβ νύχια, δεν είναι δικά μας τα παιδιά, δικά τους είναι, σπρώχτε τους στη θάλασσα, που βλέπω τα σκυμμένα κεφάλια και τον τρόπο στους ξεριζωμένους και αρρωστημένα ηδονίζομαι...
Φοβάμαι να κοιμηθώ σήμερα.

Πηγή: [aRTInews](#)